Bestuur en medewerkers van Hospice Duin- en Bollenstreek wensen u een voorspoedig 2018

HOSPICE
DUIN- EN BOLLENSTREEK

Najaar 2017
NIEUWSBRIEF

Voorwoord

Binnenkort is het Kerstmis. Een paar dagen na de kortste dag weten we zeker: er komt weer een nieuwe zomer. Nieuw leven is onderweg, gesymboliseerd door het Kerstkind.

In het hospice is de periode rond kerst altijd extra beladen. Gasten en familieleden kunnen niet onbekommerd kerst vieren als voorheen. Het nieuwe leven vieren is nogal wrang met een naderend afscheid in het vizier. Toch merken we ook dat onze gasten en hun familie alle extra aandacht en de activiteiten rond kerst heel erg waarderen. Nu kan het nog! De intensieve periode die gasten en hun familie toch al doormaken in het hospice, krijgt rond Kerst nog een extra lading.

Het hospice wil een huiselijke sfeer creeren voor de gasten en hun naasten. En kerst is bij uitstek het feest van de huiselijkheid en de gezelligheid. Het is daarom fijn, dat ook in deze periode er zoveel vrijwilligers zijn, die zich willen inzetten in het hospice. Want onze gasten hebben die extra aandacht juist rond kerst hard nodig. Ze beseffen maar al te goed dat ze aan hun ziekte verder weinig kunnen doen. Ze moeten zich wat dat betreft overgeven aan de zorgen van de artsen en de verpleegkundigen, om de gevolgen van die ziekte zo draaglijk mogelijk te houden. Zelf kunnen ze niets doen aan het verloop van hun ziekte; de natuur volgt zijn eigen weg. Maar het besef van deze onvermijdelijkheid en de machteloosheid van een naderend einde doen ook vanalles met je emotie. Hoe zorg je, dat je niet in wilde paniek raakt? Hoe zorg je dat je kan blijven nadenken in het besef van je spoedige einde? Hoe zorg je , dat je de kracht hebt om met je naasten over je leven te praten om het zo waardig af te sluiten? Daar spelen allen die actief zijn in het hospice een belangrijke rol in. Door om de gast te staan, comfort te bieden en waar gewenst meer. En zo leren we via onze gasten meer over het leven. En leren we dat te vieren.

Het is heel bijzonder dat we in ons hospice met zoveel toegewijde vrijwilligers en medewerkers zijn die onze gasten en hun familieleden in deze moeilijke fase van hun leven willen begeleiden. Jullie doen je werk met volle overgave en dit oogst veel waardering in de regio. We leveren met elkaar goede zorg en dat willen we ook graag aantoonbaar maken. Daarom onze deelname aan de Prezo kwaliteitstoetsing, die naar verwachting in het voorjaar van 2018 het kwaliteitscertificaat gaat opleveren. Het is laveren tussen eisen en het tegengaan van bureaucratie. Dank

aan allen die zich hiervoor inzetten.
Volgend jaar bestaat ons hospice tien jaar en dat willen we op een bijzondere manier gaan vieren samen met iedereen die het hospice ter harte gaat. Het wordt een dynamisch jaar met veel buitengewone gebeurtenissen waar we erg naar uitzien.

Maar eerst vieren we Kerstmis. En dat doen we met alle historie die we bij ons dragen over de gasten die we in het hospice hebben mogen verwelkomen en die ons inspiratie hebben gegeven over het leven. Dat wij elke dag opnieuw en heel bijzonder met Kerstmis het feest van het leven mogen vieren.

Jules de Vries, voorzitter bestuur hospice Duin- en Bollenstreek

Gast aan het woord

Door Carine Atzei

'Het is zoals het is.' Dat was het motto van de gast aan het woord in deze nieuwsbrief: Lenneke Paulides. Zij is één van onze helaas veel te jonge gasten, slecht 56 jaar oud, die we de laatste tijd in ons hospice hebben ontvangen.

Lenneke Paulides is geboren en getogen in Leiderdorp waar ze opgroeide als de op één na jongste in een liefdevol gezin met -in haar eigen woorden - een heel lieve vader en moeder, een hele lieve zus en vijf hele lieve broers. Ze beschouwt zichzelf als heel rijk, wat familie betreft maar bovenal met haar drie kinderen; haar grootste rijkdom. Ze heeft in Leiderdorp de basisschool en de middelbare school doorlopen en is daarna gaan werken. 28 jaar geleden

kwam ze terecht op Schiphol bij het bedrijf Dnata, een bedrijf uit Dubai dat zich bezighoudt met vrachtafhandeling. Een echt mannenbedrijf, waar zij zich prima op haar gemak voelde. Opgroeien met vijf broers had haar goed voorbereid op werken in zo'n mannenwereld. Ze groeide van functie naar functie om uiteindelijk de verantwoordelijke persoon te worden voor de schadeclaims. Zij handelde alle schade af: letselschade van het personeel, schade aan de vracht, het wagenpark en aan vliegtuigen. Werken voor een uit Dubai afkomstig bedrijf hield wel in dat ze er altijd perfect uit moest zien: in uniform, sjaaltje om de hals geknoopt met de knoop links…

Bij het bedrijf heeft ze 27 jaar geleden ook haar man leren kennen. Ze gingen samenwonen, kregen twee kinderen en toen Lenneke in 2002 zwanger was van de derde, besloot het stel te trouwen. Helaas zijn ze zeven jaar geleden gescheiden. Gelukkig wel in goede harmonie zodat de kinderen er niet de dupe van zijn geworden. Ze hadden nog steeds een goede relatie: ook in het hospice kwam haar ex-man haar bijna iedere dag opzoeken. Met de kinderen gaat het gelukkig heel goed. De oudste, Julia, is 20 jaar en is bezig met het vierde jaar HBOV en zal dus volgend jaar verpleegkundige zijn. Isabel is 18 en volgt een opleiding voor schoonheidsspecialiste en Fabian van 15 zit nog op de middelbare school. Alle drie veel te jong om hun moeder te verliezen. Zelf was ze 53 toen haar moeder overleed en dat vond ze verschrikkelijk, dus laat staan hoe het zal zijn voor haar kinderen die nog zoveel jonger zijn. Maar ja, "het is zoals het is…."

Lenneke is altijd heel gezond geweest en was vroeger met haar broers zoals ze dat noemde "één van de jongens". Ook deed ze veel aan sport: basketbal, paardrijden en heeft ze veel gezongen. Vier maanden geleden kreeg ze last van haar buik. Ze dacht aanvankelijk dat het de littekens van haar drie keizersneden waren die gingen opspelen, maar toen het erger werd, bleek uit onderzoek dat het helemaal fout was. In mei werd alvleesklierkanker vastgesteld. Ze heeft op haar werk haar spullen opgeruimd met het idee er een tijdje later gezond weer terug te keren, maar dat is helaas niet gebeurd. Het ging heel snel bergafwaarts. De tumor groeide tegen haar ruggengraat zodat ze ontzettend veel pijn had en haar zenuwen uitgeschakeld moesten worden. Toen eten niet meer lukte, heeft ze acht weken met een rugzak met sondevoeding gelopen, wat ze als "de pure hel" beschouwde. Toch nog een chemokuur geprobeerd, maar helaas, ook dat hielp niet. Gelukkig was Lenneke een nuchter mens en besloot ze al snel: "Het is zoals het is. Laten we ons zoveel mogelijk richten op de positieve dingen die er nog zijn en hier een mooie en waardevolle tijd van maken."

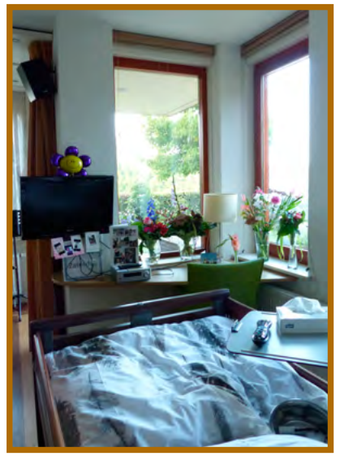

Toen het thuis niet meer ging is Lenneke naar ons hospice gekomen. Een geweldige ervaring noemde ze het: "Een Walhalla van positieve en liefdevolle zorg". Wij krijgen van haar een 10+. Het heeft de zorgfactor voor familie en kinderen weggenomen en ze was daar heel dankbaar voor, zeker voor haar kinderen. De rollen werden omgedraaid: zij was altijd degene die voor de kinderen zorgde, maar nu hebben de kinderen haar enorm geholpen. Vooral Julia, die

haar als bijna- verpleegkundige op alle manieren heeft verzorgd.
Haar kamer was altijd een zee van bloemen. Zoveel zelfs, dat de bloemen soms op een tafel buiten voor het raam moesten worden neergezet omdat er binnen geen plaats meer was. Lenneke is opgegroeid met bloemen, woonde tegenover een kwekerij en thuis waren er altijd bloemen, dus een leven zonder bloemen, daar moest ze niet aan denken. Daarbij wilde ze wel zeggen dat ze net zo blij was met een heel liefdevol door een goede vriendin gemaakt klein doosje met een hartje erop en gevuld met madeliefjes, als met het duurste boeket.

Ze heeft ontzettend veel bezoek gehad, wat ze wel vermoeiend maar heel mooi en waardevol vond. Het werd wel strak geregisseerd: 's morgens twee mensen, 's middags slapen, dan nog twee mensen en iedere avond de kinderen, behalve als die moesten trainen of verhinderd waren. Op die manier heeft ze enorm van haar bezoek kunnen genieten.
Lenneke Paulides hoopte dat ze de nieuwsbrief met dit interview nog zou kunnen zien, maar helaas is die wens niet uitgekomen. Op 1 oktober heeft ze rustig en omringd door haar dierbaren het leven losgelaten.

De Week van de Vraag

Door Evelien van Duin

Hoe komt je erachter wat het leven prettiger kan maken voor patiënten en hun direct naasten in de palliatieve of terminale fase? Door het te vragen! Tijdens "de Week van de Vraag", rondom de Internationale Dag van de Palliatieve Zorg, stellen wij een open vraag aan onze gasten om te achterhalen wat het verschil maakt voor deze gast. In mei 2016 organiseerde Consortium Propallia al "de Week van de Vraag". Elk antwoord bleek uniek en gaf een doorkijkje in wat mensen bezighoudt en nodig hebben. Het stellen van "de Vraag" leverde voor de vragenstellers andere gesprekken op en nieuwe inzichten. Van de resultaten van de "Week van de Vraag" en een aantal interviews met naasten, is een video impressie gemaakt. U kunt de video bekijken op hospiceduinenbollenstreek.nl, onder 'nieuws'.

Wat is belangrijk voor de gast?

Als zorgverlener kun je erachter komen wat voor de gast belangrijk is, door je open te stellen en met de ander contact te maken. Dit kun je doen door vragen te stellen die ruimte geven. Meestal gaat het om kleine, relatief eenvoudige, zaken die zich afspelen op fysiek, emotioneel, sociaal of geestelijk gebied, maar die enorm belangrijk voor de gast of hun naaste zijn. Kleine gebaren, aandacht of heldere informatie bijvoorbeeld. Zo zijn mogelijke vragen aan de patiënt:

- Wat is belangrijk voor u?
- Wat kan ik of iemand anders voor u doen of laten, zodat u zich prettiger gaat voelen?
- Waar hoopt u op?

Gezien en gehoord worden

Aannames en vooroordelen zijn ieders valkuil. Maar voor ieder mens, en dus ook voor elke patiënt, is het belangrijk om gezien en gehoord te worden. Door mensen van wie je houdt, maar ook door mensen van wie je afhankelijk bent. Daarom is het van belang dat je als zorgverlener een open houding hebt en het stellen van de vraag integreert in het dagelijks handelen. Dit openstellen is niet voor iedereen eenvoudig, maar het is wel te leren. Dit kan ook door ervaringen van collega's te horen waardoor je je gesteund voelt. In het werkoverleg met de verpleegkundigen worden de vragen, en het effect dat ze hebben gehad, nabesproken aan de hand van twee vragen:

- Welke vraag heb je gesteld?
- Was je verrast door het antwoord?

In ons team zijn de zakkaartjes van Transmuralis verspreid. Deze kunnen helpen bij het stellen van een geschikte vraag en het integreren van het stellen van open vragen bij onze reguliere werkwijze. We zullen aan het eind van het jaar evalueren of het stellen van de vraag bijdraagt aan passende zorg.

Prezo en Palliatief redeneren

Door Evelien van Duin

In de zorg zijn we vaak "doeners". We proberen overzicht te houden en onze zorgtaken te overzien op alle dimensies van het "mens zijn". Het kan goed zijn om daar ook eens met een bepaalde afstand naar te kijken. Doen we dan de juiste dingen, sluiten we voldoende aan bij onze gast en naaste? We vinden het heel belangrijk om goede kwaliteit te bieden; we kunnen het immers maar één keer doen. Maar ook onze organisatie om de gast heen moet op orde zijn; de zorg voor vrijwilligers en medewerkers. Op 12 september jl. vond in Hospice Duin- en Bollenstreek daarom de eerste Prezo keurmerk audit plaats. Na een jaar van voorbereiden en het doorlichten van de organisatie door groepjes met medewerkers, vrijwilligers en bestuursleden waren we dan eindelijk zover! We gingen op voor het kwaliteitscertificaat Prezo Hospice Zorg. Drie auditoren hebben een hele dag meegelopen in onze organisatie. Helaas zijn we niet direct gecertificeerd maar de auditoren waren wel zeer te spreken over de kwaliteit van de geleverde zorg en de organisatie in het algemeen. Met name de implementatie van Familiezorg en de autonomie van de gast werden zeer hoog gewaardeerd. En daar zijn we maar wat trots op. We kregen als feedback nog wat aandachtspuntjes en één echt verbeterpunt waar we mee aan de slag kunnen. Voor dat verbeterpunt hebben we inmiddels een verbeter- en borgingsplan gemaakt.

Het verbeter- en borgingsplan

In de palliatieve zorg nemen we, bij de keuzes voor behandeling en begeleiding, de wensen van de gasten als uitgangspunt, maar ook de vaak beperkte levensverwachting. De last die patiënten ervaren van symptomen, tast de kwaliteit van leven aan. Daarom zijn de zorg en behandeling gericht op het voorkomen of beperken van symptomen. We gaan het palliatief redeneren gebruiken als methode om de problemen van de gasten te analyseren en te behandelen. Hierbij denken we niet alleen aan wat er op het moment zelf aan de hand is, maar ook wat de verwachting is dat er in de toekomst gaat gebeuren. Zo streven we er naar de last van symptomen die wordt ervaren zo draaglijk mogelijk te houden.

Individueel zorgplan

Palliatief redeneren is een nieuwe methode om problemen van patiënten te analyseren en er vervolgens op te reageren. Door systematisch werken, anticiperend op veranderingen in de toekomst en concrete afspraken over doelen en evaluatie, wordt optimaal symptoommanagement nagestreefd. Met behulp van samenvattingskaarten en een beslisschijf is de methode direct toepasbaar en kan een individueel zorgplan worden uitgewerkt. Op deze wijze streven we een betere dossiervorming na. We hopen dat we bij een her-audit zullen "slagen" voor de certificering.

Regenboogtuin vordert gestaag

Door Bert Dubendorffer

In het najaar van 2015 berichtten wij u over het initiatief van VPTZ- vrijwilligster Hannah van der Schee en haar Regenboogtuin. Een plek waar straks iedereen naartoe kan om op zijn of haar manier de stilte, maar ook de geluiden van de natuur te beleven. Om even los te komen van zaken die mensen bezighouden of gewoon van alle dagelijkse beslommeringen. Op wat aanvankelijk een woestenij leek, ontwikkelen zich beetje bij beetje de contouren van het beoogde einddoel.

Om dit te bereiken is er inmiddels al een berg werk verzet en zijn er via crowdfunding ook fondsen verworven om één en ander mede te bekostigen. De bedoeling is de tuin in 2018 voor het publiek te openen. Belangstellenden kunnen zich wenden tot:

Stiltetuin – de Regenboogtuin

Hannah van der Schee
Telefoon : 023 – 5326441
E-mail : hannah@de-regenboogtuin.nl
Facebook pagina : De Regenboogtuin

Voor u gelezen

Door Bert Dubendorffer

In deze nieuwsbrief aandacht voor een boek dat al geruime tijd geleden verscheen, maar desondanks een belangrijke plaats inneemt op het gebied van literatuur over rouw- en verliesverwerking:

'Je mag mij altijd bellen'
1001 dagen van rouw

door Karin Kuiper

"Wij weduwen en weduwnaars zijn een lastig volkje, ik kan niet anders zeggen. Maar ja, we zijn er wel – tegen wil en dank."

Met deze woorden begint Karin Kuiper haar relaas over de eerste 1001 dagen na de dood van haar ''betere ik", haar man (en schrijver) Karel Glastra van Loon. Deze overleed op 42-jarige leeftijd aan de gevolgen van een hersentumor, met achterlating van Karin en hun drie jonge kinderen.

Plotseling behoorde Karin dus tot dat lastige volkje van weduwen en weduwnaars. En omdat niemand het zonder hulp van anderen redt, had ook zij de steun nodig van haar omgeving. Een omgeving die in rouwsituaties natuurlijk iets wil doen, maar vaak niet weet wat. En zo ontstond er een 'ergenissenlijstje' met bovenaan het goedbedoelde zinnetje 'Je mag mij altijd bellen'. Want, hoe welgemeend ook, dit is 'hulp' die je met lege handen achterlaat...
Zoals Kuiper het zelf zegt:

"Als je om 3 uur 's nachts met dikke ogen van het huilen slapeloos en eenzaam in je veel te grote tweepersoonsbed ligt, ga je niet je beste vriendin wakker bellen – dat doe je alleen als er iemand doodgaat. Omdat je vrienden moeten slapen, en de volgende dag ook weer moeten werken, of voor hun kinderen zorgen en boodschappen doen... Maar ook om elf uur' 's ochtends en drie uur 's middags schroom je – want je vriendin zit op haar werk en je moeder lijdt teveel onder je verdriet en je beste vriend heeft net zijn zorgdag en loopt met een kleuter en een peuter te zeulen terwijl hij de hoorn tussen schouder en kaak probeert te klemmen. En dan om zeven uur 's avonds, als je eindelijk voldoende moed hebt verzameld, hoor je de man van je vriendin ongeduldig op de achtergrond vragen wie ze aan de lijn heeft en of ze zo nog even komt helpen met de kinderen, en breek je het gesprek snel af. Om half tien neemt de vriendin die zegt altijd thuis te zijn maar die net een nieuwe vriend heeft toch ook niet op en besluit je dat het welletjes is. 'Ze zoeken het allemaal maar uit' foeter je mismoedig in het niets. Zij moeten bellen!"

Het boek is een persoonlijk verslag van haar belevenissen en gevoelens en neemt de lezer op meeslepende, confronterende – en soms ook bitter humoristische – wijze mee op Karins tocht door de eerste perioden van verdriet, ongeloof en pijn, maar ook de woede, het onbegrip en uiteindelijk de acceptatie en berusting na het verlies van haar grote liefde en, niet in de laatste plaats, de vader van haar kinderen. Het biedt aanknopingspunten – lees het hoofdstuk 'Wie mij wil helpen' en merk op hoe pijnlijk eenvoudig het is om iemand bij te staan – voor eenieder die te maken krijgt of heeft met verdriet in de omgeving.

Hoe omstanders dan wèl kunnen helpen, beschrijft zij ook. Praktische hulp in de vorm van spontaan langskomen, oppassen op de kinderen, eten koken et cetera, kunnen veel steun geven. Ook haar reis naar Australië samen met haar kinderen komt aan de orde. Het blijkt dat ergens tijdens die reis een omslagpunt plaatsvond waardoor zij op een andere manier naar de toekomst ging kijken: er niets van maken of er iets van maken...
Ondanks het beladen onderwerp leest het boek 'lekker weg' en zou het eigenlijk in geen boekenkast mogen ontbreken. Een absolute aanrader!

Even voorstellen...

Mijn naam is Yvonne Uljee-Nieuwenhuis en sinds 1 oktober van dit jaar ben ik in dienst als coördinator in het mooie Hospice Duin- en Bollenstreek. Het afgelopen jaar heb ik mogen werken als interim coördinator in Hospice Issoria in Leiden. Het werken in het hospice heeft me geroerd en verrijkt. Ik ben dan ook dankbaar dit prachtige werk voort te mogen zetten in Hospice Duin- en Bollenstreek. Door de warme en ontspannen sfeer en de betrokkenheid van alle medewerkers en vrijwilligers voelde ik me direct heel welkom.

" Je bent overal in de ruimte die je inneemt."

J.A. Deelder

Vrijwilliger worden en dan?

Door Willy Zuijderduijn

Afgelopen voorjaar is een nieuwe groep gestart met de cursus om als vrijwilliger aan de slag te gaan in het hospice. Hoe dat wordt ervaren, vraag ik aan Kees Stein.

Kees, je hebt de cursus gevolgd om als vrijwilliger aan de slag te gaan in het hospice. Wat is voor jou de reden om dit werk te doen?
"Ik ben filiaalmanager in een supermarkt; totaal iets anders. Maar ik wilde al heel lang iets naast mijn werk doen, iets nuttigs. De kinderen zijn groter, ik heb er nu tijd voor. Ik las een advertentie en heb daar op gereageerd. Met mijn werk moest ik wel even de cursusdagen op de vrijdag regelen, maar dat is gelukt. Mijn vrouw staat er ook achter. Zij vindt het heel mooi dat ik dit doe in mijn vrije tijd. Veel mensen reageren er terughoudend op, omdat men het wel heftig vindt. Mensen denken dat het heel moeilijk is."

Je bent nu een paar maanden aan het werk. Je werkt meestal drie diensten in de twee weken. Hoe gaat het nu?
"Ik vind het fantastisch. Voor mijn gevoel zijn het vaak kleine dingen waar zoveel waardering voor is, zowel van de gast als de familie, maar ook van collega's.
Ik heb nu één maal een overlijden meegemaakt en geholpen met het geven van de laatste zorg. Dat gaf me een goed gevoel, het was mooi. Ik had er ook geen moeite mee. Ondanks het verdriet van de familie krijg je ook dan toch weer de waardering terug. Het maakte veel indruk op mij. Ik kom uit een heel andere hoek. Veel medecursisten hebben een achtergrond in de zorg en die heb ik niet. Voor hen gaat het vanzelf. Voor mij was het heel anders. Tijdens de cursus bouw je wel een band met elkaar op. Sommigen hebben hun eigen ervaringen opgedaan waarom ze dit werk doen. Maar ook bij mij is het goed gegaan. De praktijkvoorbeelden die we kregen tijdens de cursus maakten al veel duidelijk voor we begonnen. Dat werkte heel goed."

Kees Stein

Hoe voelt het nu om in het hospice te zijn? Voel je je al een beetje thuis?
"Ik voel me zeker thuis! Ik doe de avonddienst of de zondagmorgen. Dat is het beste te combineren met mijn werk. Maar als ik naar huis ga, kan ik het ook loslaten, achter me laten. Soms praat ik er thuis even over. Maar dan is het ook goed.
Ik heb van mijn keuze geen spijt gehad!"

Opnamegegevens
Tweede kwartaal 2017

Opnames	23
Man	15
Vrouw	8
Gemiddelde leeftijd	74 jaar
Overleden	23
Ontslag	1
Gemiddelde verblijfsduur	22 dagen
Komende van thuis	13
Komende uit ziekenhuis	9
Komende uit verpleeg-verzorgingshuis	1
Gemiddelde bedbezetting	72 %
Zorginzet VPTZ thuis	6 cliënten

Derde kwartaal 2017

Opnames	14
Man	9
Vrouw	5
Gemiddelde leeftijd	77 jaar
Overleden	12
Ontslag	1
Gemiddelde verblijfsduur	16 dagen
Komende van thuis	10
Komende uit ziekenhuis	4
Komende uit verpleeg-verzorgingshuis	0
Gemiddelde bedbezetting	78 %
Zorginzet VPTZ thuis	3 cliënten

Koor

Het koor de Raadsvogels uit Leiden trad 11 oktober j.l. in het hospice op.

Afscheid

Door Willy Zuijderduijn

Vergeten doen we niet…
Zo zonder klagen, altijd opgewekt
en toch soms een traan.
Zo was mevrouw Toos Juffermans.
Langzaam ging haar kaarsje uit.
Rustig en tevreden.

Afscheid

We groeten u
Nu u dit laatste verblijf verlaat
Nu uw lichaam van hier gaat

We groeten u
U bent ons vertrouwd geworden
Wij mochten tot het einde voor u zorgen

We herinneren ons
Uw zorg om uw liefsten

We groeten u
We wensen u vrede waarheen u ook gaat
We zullen soms even stilstaan bij de deur
Denkend aan u, zeggend: weet je nog…

We danken u voor wie u was

Stichting Vrienden van het Hospice

Door Willy Zuijderduijn

Twaalf oktober stond in het teken van "de Dag van de Palliatieve Zorg".
De Stichting Vrienden van het Hospice heeft daar ook bij stil staan. Dit keer op een andere manier dan voorgaande jaren. We wilden deze keer alle medewerkers en met name alle vrijwilligers, een attentie aanbieden. Waarmee wij op deze bijzondere dag ons respect en onze waardering wilden tonen.
Voor de Stichting Vrienden hebben zich ook dit seizoen weer nieuwe Vrienden aangemeld. Zij zijn nog altijd van harte welkom. Daarnaast hebben wij een aantal extra giften mogen ontvangen. Waarvoor onze dank aan alle schenkers.

Giften

Over het 2e en 3e kwartaal van 2017 hebben wij een totaalbedrag aan giften mogen ontvangen van € 10.595,-.

Met dit geld kunnen we extra dingen doen voor de gasten en nu dus ook iets extra voor de medewerkers.

Vrienden van het Hospice

Het Hospice is grotendeels afhankelijk van sponsoring, giften en donaties. Ook U kunt ons steunen door lid te worden van de Stichting Vrienden van het Hospice. De minimale bijdrage is € 15,- per jaar. Mail uw aanmelding naar vrienden@hospiceduinenbollenstreek.nl of stuur onderstaande kaart in.

Vriendenkaart

Ja, ik meld mij aan als vriend van het Hospice.

Naam	Dhr. /Mevr.	
Adres	.....	
Postcode/Woonplaats	.....	
Telefoonnummer	.....	
E-mail	.....	
Mijn jaarlijkse bijdrage is	€	per jaar (minimaal € 15,-)
Datum	...-...-.... Handtekening	

s.v.p. in een gefrankeerde envelop sturen aan: Stichting Vrienden Hospice Duin- en Bollenstreek
Hoofdstraat 51
2171 AR Sassenheim

Of mailen naar vrienden@hospiceduinenbollenstreek.nl. U kunt ons telefonisch bereiken op 0252-227139.

Colofon
Opmaak en druk: Drukkerij Flora Lisse
Redactie: Carine Atzei, Bert Dubendorffer, Evelien van Duin, Lisette van der Lans, Willy Zuijderduijn
Eindredactie: Tot en Met producties Lisse

Drukkerij Flora en Tot en Met producties zijn sponsor van de nieuwsbrief van het Hospice Duin- en Bollenstreek.

Aan deze uitgave werkten mee: fam. Juffermans, Lenneke Paulides, Hannah van der Schee, Kees Stein, Yvonne Uljee, Jules de Vries.

Contactadres:
Hospice Duin- en Bollenstreek
Hoofdstraat 51
2171 AR Sassenheim
www.hospiceduinenbollenstreek.nl
@: info@hospiceduinenbollenstreek.nl
T: 0252 227139
F: 0252 225888

Stichting Vrienden
@: vrienden@hospiceduinenbollenstreek.nl
Bankrekening: NL81RABO 0131 2886 79
T: 0252 227139